

Isten a szeretet

Jézus emberi megtestesülésében Istent mutatta meg nekünk. Alapvető, fő vonása a szeretet. „Aki nem szeret, nem ismeri az Istent, mert az Isten szeretet.” (Jn. 4. 8.) Ahol Isten, ott a szeretet és ahol szeretet, ott Isten. Mikor valami, valaki jólesik a lelkemnek, akkor előnt a boldogság, a szeretet érzése és úgy érezzük, Isten velünk van. De mikor szenvedünk, bántanak, valami balul sikerül, akkor nem igazán jön meg ez a szeretet érzés. Kiszorítja a félelem, a harag. Elhagyott az isten, mint gondoljuk, mint mondjuk. Igen ám, de miként tudjuk meghívni magunkba a szeretetet az ínséges időkben?

Keressük Isten társaságát, hívjuk, kérjük, imádkozzuk, kiáltunk fel hozzá! Isten válaszol és válaszában elküldi szeretetét. Emberek hajolnak le hozzánk vagy éppen egy jobban szenvedőt küld az utunkba, akin megeshet a szívünk bajaink közepette is. Ha a szeretet velünk, akkor velünk Isten is. Ezért, ha Isten társaságát gyakran akarjuk élvezni, törekedjünk a szeretetre!

A nehéz helyzeteket, a kihívásokat, az ellenséges környezetet, embereket iparkodjunk szeretettel kezelni! A szeretet első lépése az alázat. Alázat nélkül nincsen szeretet, legalábbis az eltökélt és áldozatra kész szeretet nem tud megjelenni. A kevély elfogadja, sőt megköveteli a szeretetet, de maga nem bocsátja ki, legfeljebb érdekből. Az alázat kiküszöböli a félelmet. A félelem mindig onnan származik, hogy valami az akaratom ellenére történik, történhet.

Ha felszívom magamat az alázatban, eltökélem magamat, hogy Istenem, bármit adsz nekem, azt Benned és végtelen szeretettedben bízva elfogadom. Legyen meg valóban a Te akaratom! Ez az alázat azt jelenti, hogy bármi történjék velem, azt elfogadom, sőt szeretni akarom és fogom. Bármi, ami akaratom, kedvem ellenére történik, de igyekszem alázattal és szeretettel elfogadni, ott Isten lesz és ennél fogva áldás. Erről szól az ige: „...akik Istent szeretik, azoknak minden javukra válik...” (Róm. 8. 28.).

Abban az esetben, munkámon, emberi kapcsolataimon, tűrésemen áldás lesz. Nem akarásnak nyögés a vége, szól a mondás, mint ahogy áldás sem lesz rajta. A tessék-lássék, fintorogva, fogcsikorgatva végzett munka, megtúrt helyzet és emberi kapcsolat nem kap áldást, mert Isten nélkül való.

Innen származik a béke, mert ebből adódik, hogy nem ítélezünk, nem botránkozunk. Megengedem, hogy megtörténjen és létezzen a rossz, de dolgom magammal van és legyek tőle mentes. A botránkozás, az ítékezés, az igazságharc, a forradalom nem a béke és a szeretet terméke... Ha az igazságharc helyett a szeretettel töltöm ki a lelkemet, gondolataimat, akkor Isten lesz velem és az Ő szemével látom a világot, aki lát mindent, mégis megbocsát és szeret. Ha az igazságharcban maradok, akkor az ember szemével látom a világot és az én akaratomat, igazságomat erőltetem a világra. Márpedig Isten igazsága a szeretet. Akkor is, ha dorgál, akkor is, ha bűneinkért járó szenvedésben elfordulunk Tőle és akkor is, ha Jézus útján szenvedünk a világtól.

Legyen a legnagyobb cselekedet, amit Istennek honorálnia „kellene”, nem kapja meg az áldást, ha nincs benne szeretet. Miként Pál apostol is megfogalmazza a szeretet himnusza elején, szeretet nélkül a legjobb tettek sem érnek semmit. „Ha az Úr nem építi a házat, az építők hiába fáradnak.” (Zsolt. 127.). Ahol nincsen Ő és az áldása, azzal még a mai Kőműves Kelemenek sem boldogulnak.

Önkínzásban kellene éljünk Isten kedvéért, hogy szeretni próbáljuk a nyomorunkat, szenvedéseinket, ellenségeinket? Nem, az alázat célja nem a szenvedés, hanem magunk akaratainak leküzdése, magunk tudományának, erejének feladása, hogy helyet csináljunk magunkban a sokkal nagyobb jónak, a

fontosnak, Istennek, a szeretetnek. Nem fér be oda, ahol a kevélység gyermekei, a balgaság és a bűn uralkodnak. Mi erőfeszítéseink jutalma? „Nézd, az ajtóban állok és kopogok. Aki meghallja szavam, és ajtót nyit, bemegyek hozzá, vele eszem, ő meg velem.” (Jel. 3. 20.). Eltölt az Ő szeretete válaszul az én alázatos és áldozatos szeretetemre, amiért kinyitottam a nehezen tároló ajtót, amit magamra zárva tartok.

De, ha valaki úgy gondolja, hogy Isten és Jézus nevének erejével akarok érvényt szerezni ezeknek a gondolatoknak, megfogalmazom másként.

Tételezzük fel (miért ne tehetnénk?), hogy a világ egy tökéletes világ tud lenni annak, aki ismeri a rendjét, ezáltal boldogan és otthonosan tud élni benne. Ehhez a megismeréshez nekem óriási alázat kell és meg kell szabadulnom az előítéleteimtől és érzelmeimtől (vágyaimtól és félelmeimtől), azaz, kellő szeretet nélkül nem ismerhető meg ez a világ. „Így, aki ezt kedvvel és szeretettel elsajátítja, egyre gyarapodhat a törvény szerint való élet útján.” (Sir. 0.13.). Minél cudarabb részét látom a világnak, annál nagyobb szeretetet kell áldozattal kicsiholni magamból, hogy megismerhessem. Ha ez sikerül, annak gyümölcse a világ átlátása, megértése és végül, immár, az önfelelt szeretete. Szerethetővé szerethetjük a világot? Ez olyan, mint a matematika tanulása. Ha ellenáll neki valaki, felmenteti magát a tárgy tanulása alól, annak örök szenvedés lesz az élete, mert elég nehéz a matematikát mellőzni teljesen. Ez elmondható az összes tárgyról, pl. akár a testnevelésről is. Ha valaki feláldozza magát, vesz egy mély levegőt és feláldozza magát, az akár még meg is szeretheti a tárgyat. Ekképp jártam magam is annak idején a matekkal. Azt tapasztalja meg az ember, hogy a tárgy szinte viszonszereti őt, hiszen az a melegség tölti el, amiért sokan másokat üldöznek, hogy szeressék már őket. Ez mondható el a világ rendjéről is, amit sokszor tagadunk és mi akarunk benne rendet teremteni. „Azért parancsaidat többre tartom az aranyból, kedvesebbnek nekem, mint a szízarany.” (Zsolt. 119. 127.). „A gonosztevőket mint salakot kiszórod, azért szeretem parancsaidat.” (Zsolt. 119. 119.).

Ahogy az Írások mondják, ezzel a látszattal ellentétben, Isten előbb szeretett minket. „Azért szeretjük (az Istent), mert ő előbb szeretett minket.” (Jn. 4. 19.). Ezt nem ismerjük fel addig, amíg azt gondoljuk, hogy akármilyen is az életünk, minden teljesen természetes, magától van, mint az is, hogy élünk és egyébként is mindent magunknak köszönhetünk. Sajnos vannak, akiknek sokat vagy éppen mindent el kell veszítsenek, hogy kiderüljön, nem magától értetődő a puszta létünk és az a rengeteg jó, amiből részesedünk, de nem tartjuk őket számon, mert a saját akaratunkkal, vágyainkkal és félelmeinkkel vagyunk elfoglalva, nem is gondolva a hálaadásra. Az is elmondható, hogy magunktól képtelenek vagyunk a szeretetre, legfeljebb kedvünkre való valami a világból. Annyi szeretetre vagyunk képesek, amennyit beengedünk Isten szeretetéből.

Ezzel a tapasztalással az ember megkaphatja azokat az adományokat, tanulságokat, amelyekkel egész élete megváltozhat. Nevezetesen, az örök életet nyerhetjük, ami Isten szeretetének és viszonszeretének beteljesedése.

Templomlépcső, 2022. október